

преподавателъ въ Лайпцигската консерватория, и се преселва тамъ за да се отдаде само на педагогическа и композиционна дейность. М. е типиченъ представителъ (последенъ) на Клементи-Крамеровата клавирна школа — като виртуозъ, а като компонистъ се отличава съ брилянтността на стила. Творби: 7 концерта за пиано, камерна музика, клавирни творения—вариации, ронда и етюди („Характеристични студии“).

Мошковски, Морицъ — Moszkowski, Moritz—значителенъ пианистъ и компонистъ, род. 23 авг. 1854 въ Бреслау, умр. 4 мартъ 1925 въ Парижъ. възпитаникъ на Щерновата и Кулаковата консерватории въ Берлинъ; отъ 1873 концертира съ значителенъ успѣхъ въ Германия, Русия и Франция; до 1897 живѣе въ Берлинъ, следъ което се преселва въ Парижъ, дето си създава едно хубаво име, освенъ като виртуозъ — но и като педагогъ и компонистъ. Творби: две

Морицъ Мошковски

сюити, симфоническа поема „Жана д'Аркъ“ и единъ „Фантастиченъ походъ“ за оркестъръ, по единъ цигулковъ и клавиренъ концерти съ оркестъръ, три концертцюка за пиано и чело, и два такива съ скер-

цо — за пиано и цигулка, клавирни нѣща: концертни етюди и валсове, пѣсни.

Мрашекъ, Йозефъ Густавъ — Mraszek, Joseph Gustav — компонистъ, род. 12 мартъ 1878 въ Бърно, ученикъ на тамошното музикално училище и Виенската консерватория (Хелмесбергеръ, Льове, Греднеръ), до 1918 концертмайсторъ въ театъра и преподавателъ въ музикалното училище въ Бърно, следъ което 1919 застава на чело на композиционния отдѣлъ при Дрезденската консерватория и сжщевременно диригентъ на Филхармоничнитъ концерти (до 1924). Творби: симфоническа поема „Ева“, „Сънътъ на Русанъ“, „Любовенъ празникъ и раздѣла“ и „Вариете“ (сцени) — за оркестъръ, клавирни и цигулковы нѣща и пѣсни, както и нѣколко опери: „Сънътъ“, „Любовенъ съветъ“, „Aebelö“, „Индаръ“ (1921), „Картината на г. Дюреръ“ (1927) или „Мадона на една ливадова ограда“ и др.

Музи, лат. musae, фр. muses — при старитѣ гърци, деветѣтъ богини-покровителки на изкуствата и наукитѣ. Тѣ сж придружавали богъ Аполона (поради което се нарича водачъ „на музитѣ“ — musagetis) по височинитѣ на планинитѣ Парнасъ, Пиндъ и Хеликонъ. Тѣ сж: **Евтерпия** — на лирическата поезия, изброявали сж я съ флейта въ ржка; **Ерато** — на любовната поезия и танца; **Терпсихора** — на танца — държаща 7-струнна лира; **Мелпомена** — на трагедията — съ трагическа маска; **Талиа** — на комедията — съ комическа маска въ ржка; **Полихимния** — на религиознитѣ химни и музиката; **Клио** — на епическата поезия и историята — държаща отворена книга; **Калиопа** — на героическата поезия — държаща свивка хартия; **Уrania** — на астрономията — държаща едно кжлбо (глобусъ).

Музика — първоначално у старитѣ гърци — сборно понятие за разнитѣ видове изкуства (иа музитѣ): поезия, ораторство, танцъ и музика. Като име само за изкуството на тоноветѣ, думата се употрѣбява отъ настѣпването на християнската ера. Едно кратко опредѣление на М. е твърде мжно да се даде, и различнитѣ автори — различно я опредѣ-